

**Hazreti muhammed  
hakkında on soru ve  
cevapları**

**Hazırlık  
İbrahim Malibari**



**Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem- niçin  
birden fazla kadınla evlenmiştir? Cinsel  
arzularını tatmin etmek için mi bunu  
yapmıştır?**

Ne zaman Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem-'den bahsedilse, insanların zihninde birçok kadınla evlenmiş bir adam imajı oluşmaktadır. Müslümanlar için, O'nun evliliklerinin İslâm ve dünya tarihi açısından çok büyük anlam ve sebepleri vardır. Bu mesele hala tartışılmaktadır. Bunun üzerinde değerlendirme yapmak için, tarafsız bir bakış açısına sahip olunması gerekir. Bu sebeple, bu konuyu mümkün olduğunca tarafsız bir şekilde ele almaya çalışacağız.

Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem-'in gayesi; Allah'ın elçisi olarak görevini başarıyla tamamlamak ve kendi isteklerine göre değil,

Allah'ın emirlerine göre şekillenmiş bir toplum meydana getirmektir. Bu gayeye ulaşmak için, bir insanın yapabileceği her şeyi yaptı: Arap yarımadasındaki çeşitli kabilelerle ilişkiler kurdu, düşmanlarıyla barış anlaşmaları yaptı ve çeşitli kabile, millet ve dinlere mensup liderlerle iyi ilişkiler kurdu. O'nun evlilikleri tek tek incelendiğinde, bu evlilikler sayesinde etkin kabilelerle ilişkilerini sağlamlaştırdığı görülmektedir.

Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'in evlilikleri bu bağlamda incelenirse, evliliklerinin altında yatan gaye açıkça ortaya çıkacaktır. Evliliklerini sadece nefsi arzularını tatmin etmek için yaptığını söylemek çok basit ve hatalı bir görüş olacaktır.

Her evliliğini tek tek inceleyerek konuyu daha da aydınlatmaya çalışacağız. Öncelikle,

eşlerinin biri hariç, on bir eşinin de dul ya da boşanmış olduğunu önemle vurgulamamız gerekir. Özellikle eşlerinin çoğu duldu.

Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- ilk evliliğini yirmi beş yaşındayken, başından iki evlilik geçen, kırk yaşındaki Hatice -Allah ondan râzı olsun- ile yapmıştır. Kendisi İslam'ı kabul eden ilk kadındır. Hayatı boyunca en hayırlı destekçi ve O'nu teselli eden kadın olmuştur. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- onun vefatından sonra bile Hatice'yi -Allah ondan râzı olsun- en sevgili eşi olarak yad etmiştir. Hatice'nin -Allah ondan râzı olsun- vefatına kadar 25 yıl sadece onunla evli kalmıştır. Hatice -Allah ondan râzı olsun- vefat ettiğinde 65, kendisi ise 50 yaşındaydı.

O'na karşı olanların iddia ettiği gibi, eğer şehvî arzularıyla hareket etseydi; daha Hatice -

Allah ondan râzı olsun- hayattayken birçok güzel kadınla evlenebilirdi. Çünkü dönemin Arap toplumunda çok eşlilik yaygındı. 50 yaşına kadar, kendinden daha yaşlı bir kadına sadık kalmak zorunda değildi. Sadece bu gerçek bile, bu meselede O'na yöneltilen suçlamaları bertaraf etmek için yeterlidir. Bununla birlikte evliliklerinin tamamını incelediğimizde bu konu tamamen aydınlığa kavuşacaktır.

Hatice'nin -Allah ondan râzı olsun- vefatından sonra, Sevde -Allah ondan râzı olsun- adında 65 yaşında dul bir kadınla evlenmiştir. Sevde ve ilk eşi Sekran, Mekkelilerin zulmünden kaçıp, Habeşistan'a hicret edenler arasındaydı. Mekke'ye dönerken kocası vefat etmişti. Onun zor durumda kaldığını gören Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-, onunla evlendi.

Sonra, samimi arkadaşı ve can yoldaşı Ebu Bekir'in -Allah ondan râzı olsun- kızı Ayşe -Allah ondan râzı olsun- ile evlendi. Aslında Ayşe 5 yaşındayken, Câbir bin Mut'im ile nişanlanmıştı. Çocuk evlilikleri, o dönemde yaygın bir gelenektir. Ayşe -Allah ondan râzı olsun-, Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem-'in eşleri arasında, müslüman anne ve babadan dünyaya gelen, tek bâkire olanı idi.

Bu evlilikle, Peygamberin -sallallahu aleyhi ve sellem- ulaşmak istediği esas amaç; Mekkelilere karşı kendisini her zaman koruyan Ebu Bekir -Allah ondan râzı olsun- ile arasındaki dostluğu güçlendirmektir. Ayrıca Ayşe -Allah ondan râzı olsun- itibarlı ve zeki bir soydan geliyordu. Özellikle âilevî ve şahsî konularda kendisinin nasıl davrandığını ve düşündüğünü, ümmetine nakletmekte Ayşe'nin -Allah ondan râzı olsun- çok faydalı olacağını

düşünmüştü. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-, ümmetine dini bilgilerin yarısını Ayşe'den -Allah ondan râzı olsun- öğrenmelerini tavsiye etmiştir. Gerçekten de Ayşe, Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'in hikmet ve öğretileriyle bilginin kaynaklarından birisi olmuştur.

Daha sonra yakın dostu Ömer bin Hattab'ın -Allah ondan râzı olsun- dul kızı Hafsa -Allah ondan râzı olsun- ile evlendi. Kocasını Huneyys, Bedir Savaşı'nda şehit düşmüştü. Allah'ın elçisi -sallallahu aleyhi ve sellem-, Mekke yıllarında İslâmiyeti kabulü ile kendisine ve İslam'a büyük destek veren Ömer'e -Allah ondan râzı olsun- karşı bir sorumluluk hissetti ve dul kızı ile evlenerek onu da şerefliendirdi.



Sonra bir başka dul bir hanım olan Zeynep binti Huzeyme -Allah ondan râzı olsun- ile evlenmiştir.Kendisi, Bedir savaşında şehit düşen Ubeyde bin el-Hâris'in -Allah ondan râzı olsun- hanımı idi. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- ile evlendiğinde altmış yaşındaydı. "Yoksulların Annesi" olarak bilinirdi. Evlendikten iki ya da üç ay sonra vefat etti.

Diğer evliliğini başka bir dul hanım olan Ümmü Seleme -Allah ondan râzı olsun- ile yapmıştır. Önceki kocası Ebu Seleme -Allah ondan râzı olsun-, Uhud Savaşı'nda şehit düşmüş ve ardında dört yetim bırakmıştı. Ayrıca Ümmü Seleme hamileydi ve çok üzgündü; desteğe ihtiyacı vardı. Doğum yaptıktan sonra, Ömer -Allah ondan râzı olsun-, Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'e, Ümmü Seleme -Allah ondan râzı olsun- ile evlenmesini teklif etti. O da bunu kabul etti ve

Ümmü Seleme -Allah ondan râzı olsun- ile evlendi. 54 yaşındaki bir insan, dört yetimli bir dulla, şefkat ve merhamet hislerinden başka niçin evlenirebilir ki? Bu evliliğin çok önemli bir yönü daha vardı: Ümmü Seleme -Allah ondan râzı olsun-, o zamanlar İslâm'ın azılı düşmanlarından olan Ebu Cehil ve Halid bin Velid'in kabilesi Mahzum oğullarına mensuptu. Ebu Cehil hiç vazgeçmese de, Halid bin Velid sonradan İslâm'a girmiş ve parlak bir askeri komutan olmuştu. Etkili ve güçlü kabilelerin bir araya gelmesi; Peygamberin -sallallahu aleyhi ve sellem- evliliklerinin temel amaçlarından biriydi.

Sonra boşanmış bir kadın olan Cahş'ın kızı Zeynep -Allah ondan râzı olsun- ile evlendi. Kendisi, Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem-'in azatlı kölesi Zeyd bin Harise -Allah ondan râzı olsun- ile evliydi. Zeynep,

Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'in halasının kızıydı. Zeyd -Allah ondan râzı olsun- onu boşadıktan sonra Zeynep -Allah ondan râzı olsun- 38 yaşındayken, Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- ile evlendi. Zeynep ile evliliğinin sebebi, eski Arap geleneklerinden biri olan evlatlıkların öz evlat gibi kabul edilmesi adetini geçersiz kılmaktı. Bu evlilik, Kur'an'da belirtildiği üzere ilahî olarak da tasdik edilmiştir:

*"Zeyd, o kadından (Zeynep'ten) ilişğini kesip boşayınca, biz onu sana nikahladık..."*  
(Ahzab, 37)

Ümmü Habibe -Allah ondan râzı olsun-, Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'in evlendiği başka bir dul kadın idi. Kendisi, önceleri İslâm'ın azılı düşmanlarından olan Ebu Süfyan'ın kızıydı. Önceleri, Peygamber -

sallallahu aleyhi ve sellem-'in arkadaşlarından Ubeydullah ile evliydi; Mekkelilerin zulmünden ötürü Habeşistan'a hicret etmişlerdi. Ubeydullah Hıristiyan oldu ve orada öldü. Babası İslâm düşmanı olduğundan ve kocası tarafından terk edildiğinden zor durumda kalan Ümmü Habibe -Allah ondan râzı olsun- ile evliliğini ayarlaması için Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem-, Habeş kralına bir elçi gönderdi. Kral, ricasını kabul etti ve Ümmü Habibe -Allah ondan râzı olsun- 36 ya da 37 yaşındayken Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- ile evlendi. Çoğu diğer evliliklerinde olduğu gibi, Ümmü Habibe -Allah ondan râzı olsun- ile olan evliliği sonucunda, Abdu Şems oğulları kabilesi İslâm'a girdi.

Cüveyriye -Allah ondan râzı olsun- adında bir dul kadınla daha evlendi. Babası ve eşi

İslâm'ın en büyük düşmanlarındandı; hatta babası Mekkelilerin kışkırtmasıyla, Medine'ye saldırmayı planlamıştı. Bu yüzden İslâm ordusu, babasının kabilesinin üzerine yürüdü. Sonuçta mağlup oldular ve Cüveyriye'nin -Allah ondan râzı olsun- kocası öldürüldü. Çatışmadan sonra müslümanlar, Cüveyriye'nin de dahil olduğu pek çok kimseyi esir aldılar. Babası, kızının özgürlüğüne karşı fidye teklif etti. Ancak Cüveyriye -Allah ondan râzı olsun-, Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'in hizmetinde kalmak ve O'nunla evlenmek istedi. Bu evlilik sayesinde tüm esirler salıverildi. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'in yaptığı evlilik, bir kez daha barışın sağlanmasına ve iyi ilişkiler kurulmasına vesile oldu.

Sonra dul bir kadın olan Safiye -Allah ondan râzı olsun- ile evlendi. İkinci kocası Hayber Savaşı'nda öldürülmüştü. Safiye'nin

babası ünlü Yahudi kabilesi Nadîr oğullarının lideriydi. Kendisi Hayber Savaşı'nda öldürülmüş ve Safiye de esir alınmıştı. Hemen serbest bırakıldı ve Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- ile evlendi. Sahâbeden bazıları onun Yahudilere sempati duymasından şikâyetçi oldular. Safiye -Allah ondan râzı olsun- ise yahudilerin kendisinin âilesi ve akrabası olduğunu söylemiş ve bu hususta Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- de onu destekleyerek onlara şöyle söylemesini buyurmuştu: "*Harun benim babam, Musa da amcamdır*". Bu evlilik, müslümanlarla Medineli Yahudiler arasındaki ilişkilerin kuvvetlenmesine vesile olmuştur.

En son evliliğini ise boşanmış bir kadın olan Meymune -Allah ondan râzı olsun- ile yaptı. Meymune -Allah ondan râzı olsun- iki kez evlenmişti ve çok yaşlıydı. Onunla evlendiğinde, Meymune -Allah ondan râzı

olsun- 57 yaşındaydı. Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem-'in amcası Abbas, Meymune'nin mensup olduğu Hilal kabilesinin İslâm'a girmesi için onunla evlenmesini tavsiye etmişti. Beklendiği gibi oldu ve bu evlilikten sonra tüm kabile gruplar halinde İslâm'a girdiler.

Yukarıda anlatılanlardan, Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'in bu evlilikleri kendi nefsi arzuları için yapmadığı, fakat Allah'ın emriyle olduğu anlaşılmaktadır. Son evliliğinden sonra Allah Teâlâ, elçisine artık evlenmemesini (Ahzab, 52), çünkü elçilik görevinin artık sona yaklaştığı ve evliliklerinin amacına ulaştığını bildirmiştir.

Bu söylediklerimizden, Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'in şehvî arzularının olmadığı anlamı çıkmaz. Cinsellikten ve

güzellikten hoşlanır ve bunu söylemekten de çekinmezdi. Nitekim O şöyle demiştir:

*"Güzel koku ve kadın bana sevdirdi.  
Namaz, gözümün nuru kılındı."*

Ayrıca: *"Ben nefsimi terbiye etmekteyim."*  
buyurmuştur.

Gerçekten de hayatına baktığımızda, - yeme, içme, eşleriyle vakit geçirme- gibi her hususta dengeli davranmış ve asla aşırıya kaçmamıştır. Birçok Batılı yazar Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem-'i, çok eşli olduğu için, tarihi gerçeklerle hiçbir alakası olmasa da şehvet ve kadın düşkünü bir insan olarak göstermeye çalışmaktadır. O'nun evlilikleri, shevâ arzuların tatmininden çok daha önemli, toplumsal ve yüce bir amaç için yapılmıştır.

Peygamberin -sallallahu aleyhi ve sellem- evlilikleri ve İslâm'da çok eşlilik konusunda



*Muhammed: A Prophet for Our Time* (Muhammed: Zamanımızın Peygamberi) adlı kitabın yazarı, Batılı bir ilim kadını olan Karen Armstrong şöyle demiştir: " Kur'an'daki çok eşlilik kavramı sosyal yasaların bir parçasıydı. Çok eşliliğe erkeklerin şehvî arzularının tatmini için değil, her türlü istismara açık olan dul ve yetimlere ve diğer mağdur kadınlara yapılan haksızlıkların engellenmesi için müsaade edilmişti. O dönemde, kötü niyetli bazı insanlar her şeyi kendileri alıyor ve ailenin zayıf üyelerine hiçbir şey vermiyor; onların hakkını yiyordu... Çok eşlilik ile korunmasız kadınların düzgün bir şekilde evlenmesi amaçlanıyordu. Kur'an, evlilik dışı ilişkilerin yasaklayarak, erkeklerin en fazla dört kadınla evlenmesini, onlara eşit muamelede bulunmasını ve eşlerinin mallarını haksız yere kullanmamasını emrediyordu. Avrupalı

kadınların ancak 19. yüzyılda kazanabildiği hukukî statüyü, Kur'an, asırlar önce kadınlara vermişti.Kadınların özgürlüğüne kavuşması Peygamberin önem verdiği hususlardan birisiydi..."

**Muhammed - sallallahu aleyhi ve sellem - İslamiyet'i kılıçla yayıp insanlara dinî zorlamı kabul ettirmiştir?**

İslamiyet'in kılıçla yayıldığına dair yaygın bir inanış vardır. Bunun doğru olmadığını ispatlayan iki önemli sebep vardır.

Birincisi: Rahmet Peygamberi Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem-, Allah Teâlâ'nın emirlerine bağlı kalacağını ilan etmiştir. Çünkü Allah, Kur'an'da bunu açıkça yasaklamış ve şöyle buyurmuştur: "*Dinde zorlama yoktur.*" (Bakara, 256)

Bu âyetin inişiyle alakalı ilginç bir olay nakledilir. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'in ashâbından bir adamın iki oğlu vardı ve İslâm gelmeden önce hıristiyan olmuştu. İki oğlu bir grup hıristiyanla beraber Medine'ye geldiğinde, babaları onların müslüman olmaları

için ısrar etti. Fakat onlar, müslüman olmayı reddedip, konuyu Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'e arz ettiler. Babaları, "Ey Allah'ın elçisi! Benden olan çocuklarımın ateşe girmelerine nasıl göz yumarım?" dedi. Bu olay üzerine Allah, dinde zorlamayı yasaklayan yukarıda geçen âyeti indirdi. Böylece adamın iki oğlu hıristiyan olarak kaldı. Rahmet Peygamberi -sallallahu aleyhi ve sellem-, babaları istiyor diye, onlara müslüman olmaları için baskı yapmamıştır.

Başka bir âyette Kur'an: *"Eğer Rabbin dileyseydi, elbette yeryüzünde bulunanların hepsi mutlaka iman ederdi. O halde insanları imana gelsinler diye mi zorlayacaksın?"* (Yunus, 99) diyordu. Herkes,. Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem-'in Allah'tan korktuğunu ve samimi bir şekilde O'na inandığını kabul ediyordu. O

zaman, böyle bir insan, ilahi emirlere nasıl açıkça karşı gelebilirdi?

Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'in bazı insanlara güvenlik endişesinden dolayı, bir süre İslâm'a girmemelerini tavsiye ettiğine dair rivâyetler bile bulunmaktadır. Mesela, Amr b. Abese adında bir şahıs, müslüman olmak için uzak bir bölgeden Mekke'ye gelmişti. Onun geldiği dönemde müslümanlar Mekke'de çok zulüm görüyordu ve Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- ile görüşmek çok zordu. Amr, bir şekilde Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- ile görüşmeyi başardı ve müslüman olmak istediğini söyledi. Fakat, müslümanlar tehlikede olduğu için, Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-, o günlerde müslüman olmamasını söyledi. Amr'a âilesinin yanına dönmesini ve kendileri zafer kazanana dek beklemesini tavsiye etti. 7-8 yıl sonra Amr,

Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- ile görüşüp müslüman oldu.Eğer Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- insanların güvenliklerini düşünmeden, sadece müslüman olmalarıyla ilgileniyor olsaydı; Amr'ın isteğini geri çevirmezdi.

Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem-, Allah'ın emir ve yasaklarını insanlara iletme ve onları kurtuluşa erdirmek için büyük çaba sarf ediyordu. *Kur'an O'nun bu çabası hakkında şöyle buyuruyor: "Eğer onlar bu söze inanmazlarsa, herhalde sen onların arkasından üzüntüyle kendini belak edeceksin!"* (Kehf, 6) Ama hiçbir zaman, bir insanı iradesi dışında İslâm'a döndürmedi.

İkincisi, Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem-'in zorla, insanlara İslam'ı kabul ettirdiğini gösteren hiçbir tarihi kanıt yoktur.

Peygamberimizin -sallallahu aleyhi ve sellem- hayatı boyunca böyle bir uygulamada bulunduğu dair tek bir delil yoktur. Bazı eski Batılı tarihçiler böyle iddialarda bulunsa da, yakın dönemde yapılan araştırmalar, insanların kılıç zoruyla müslüman olmadıklarını; müslümanlarla birlikte yaşarken zamanla ve kendi iradeleriyle İslam'ı seçtiklerini göstermiştir. Oryantalist George Sale şöyle demiştir: "İslâm'ın kılıçla yayıldığını iddiâ eden kimsenin bu sözü sadece iftiradır. Çünkü kılıcın girmediği pek çok yerde İslâm kendiliğinden yayılmıştır."

Hintli lider, Mahatma Gandhi şöyle demiştir: "İslâm'ın yayılması kılıç sebebiyle olmamıştır. Sadeliği, mantıkî olması, ve Peygamberin alçakgönüllülüğü, her zaman sözünün arkasında durması, arkadaşlarına ve inananlara duyduğu sadakat, cesareti, Allah'a ve

görevine duyduğu sonsuz güven sayesinde insanlar İslam'ı kabul etmiştir."

Ünlü Fransız tarihçi Gustaf Lobon, 'Arab Civilization' adlı kitabında şöyle demiştir: "İslam'ın yayılmasında gücün bir önemi yoktu; bu yüzden Araplar mağlup ettikleri insanları, dinlerini yaşamaları hususunda özgür bırakıyordu."

Başka bir ünlü Avrupalı yazar Thomas Carlyle: "Peygamberin insanları kılıç zoruyla müslüman yaptığını söylemek saçmalıktan başka bir şey değildir!" demiştir.

Tarih, mantık ve bilimsel araştırmaların tümü Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem'in dinini insanlara baskıyla kabul ettirdiği iddiasını çürütmektedir. Birçok ülkede insanlar, İslâm'ın hak din olduğunu özgür iradeleriyle kabul edip gruplar halinde İslâm'a girmişlerdir.



Endonezya, Malezya, Çin ve birçok Güney Asya ülkesi bu gerçeğin en önemli örneklerindendir. Günümüzde, Avrupa ve Kuzey Amerika'da en hızlı yayılan dinin İslam olduğunu görebiliriz.

**Muhammed - sallallahu aleyhi ve sellem -  
Kur'an'ı kendisi mi yazmıştır? İncil'den alıntı  
yapmış mıdır?**

Özellikle Batı dünyasında, Muhammed Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem-'e yöneltilen suçlamalardan birisi de, Kur'an'ı O'nun uydurduğudur. İslâm'a sempati duyan bazı Avrupalı yazarlar bile Kur'an'ın Allah tarafından indirildiğini kabul etmekte zorlanmaktadır. Batıda, Kur'an'ı Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'in yazdığına dair derin ve köklü bir inanış vardır. Bu konuya, mantık ve tarihi gerçeklerin yanı sıra, Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'in şahsiyeti, hayatı ve yüklendiği görev çerçevesinden göz atacağız.

Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem- belki de tarihte hayatı en iyi belgelendirilen

insandır. Bu gerçek, O'nun Kur'an'ı kendi yazdığı iddiasını araştırırken işimizi kolaylaştırmaktadır. Bu konu hakkında âlimler yüzlerce sağlam delil getirerek, Kur'an'ın ilahî kaynaktan olduğunu ispat etmektedirler. Burada bunların çok az bir kısmına değineceğiz.

İlk olarak Mekke'li Araplar, Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem-'in okuma yazma bilmediğini ve eğitim görmediğini çok iyi biliyorlardı. Kur'an da onun okuma-yazma bilmediğini vurgulamaktadır. Kur'an'ın bu söylediğini Mekkelilerden hiç kimse yalanlayamazdı: *"Allah'a ve onun elçisine - Allah'a ve sözlerine inanan onun okuma yazma-bilmeyen peygamberine- ve ona uyunki, doğru yolu bulasınız!"* (Araf, 158)

Biyografisinde anlatıldığı üzere, Cebrail -aleyhisselâm-, 40 yaşındaki Peygamber -

sallallahu aleyhi ve sellem-'in yanına ilk kez geldiğinde, O'na Kur'an'ın ilk âyeti olan "Oku!" emrini verdi. Peygamber Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem- ise okuma bilmediğini söyledi. İlk vahyin gelişinden beri, Peygamber Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem-'in böyle bir kitap yazamayacağı açıktır. Kur'an, Peygamberin Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem- okuma-yazma bilmemesinin de ilahî bir hikmet olduğunu belirtmiştir: *"Sen bundan önce ne bir kitap okuyor, ne de elinle yazıyordun. Öyle olsaydı, batıla uyanlar elbette şüpheye düşerlerdi."* (Ankebut, 48)

İkinci olarak, Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem-'in hayatının çeşitli dönemlerinde, bazen bir sorun ortaya çıktığında, Allah'tan vahiy gelmeden kendisi bir çözüm yolu bulamazdı. Bazı durumlarda, vahyin gelişi uzar ve Peygamber Muhammed -sallallahu aleyhi ve

sellem- çok endişelenirdi. Eğer Muhammed Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem- Kur'an'ı kendi uydursaydı, vahyi beklemeye ihtiyaç duyar mıydı? Aşağıda birkaç örnek verilmiştir:

Bir seferinde, bir grup insan Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'in hanımı, Ayşe'yi -Allah ondan râzı olsun- zina etmekle suçlamıştı. Bu suçlamalar Medine toplumunu sarsmış ve Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- geçici olarak eşinin yanından ayrılmasına sebep olmuştu. Bu çok sıkıntılı günlerde Peygamber Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem- ne yapacağını bilemiyordu. Sonunda Ayşe'nin -Allah ondan râzı olsun- masumiyetini ilan eden ve ona iftira edenleri kınayan âyetler inmiştir.

Kureyş'in önde gelenleri, gerçekten peygamber olup olmadığını anlamak için, Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem-'e bazı sorular sordular. Ona, Ashab-ı Kehf, Zülkarneyn, Ruhun tabiatı vb. konularda sorular yönelttiler. Haftalar geçti ve Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- hiç birine cevap veremedi. Çünkü bu konular hakkında o zaman hiçbir bilgisi yoktu. Cevapları gecikince Kureyşliler O'nu yalancılıkla suçladılar. En sonunda Kureyşliler'in tüm sorularına cevap veren Kehf Sûresi ile diğer âyetler nazil oldu.

İslâm'ın ilk zamanlarında, müslümanlar Kudüs'e dönerek ibâdet ediyordu. Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem-, kibleyi Kudüs'ten Mekke'ye çevirmek istiyordu. Bunu kendi başına yapmak istemiyordu; bu yüzden başını göğe

kaldırıp ümitle, Rabbi'nden gelecek bir emir bekliyordu. Bu, Kur'an'da teyit edilerek: "*Şüphesiz Biz senin yüzünün, göğe doğru çevrilmekte olduğunu görüyoruz...*" (Bakara, 144) buyurulmuştur. Daha sonra Allah'ın emri geldi ve Müslümanlar namazda yüzlerini Mekke'ye çevirerek ibadet etmeye başladılar.

Bu ve benzeri birçok olay, Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'in kendisine açık bir cevap ya da emir gelmeden hareket etmediğini göstermektedir. Vahyin gecikmesi O'nu zor durumda bıraksa ve yalancı peygamberlikle suçlansa da durum değişmiyordu. Eğer Kur'an'ı Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- kendi yazmış olsaydı, zaten bunu çok daha önceden yapardı. Bu da, Kur'an'ın Allah tarafından indirildiğini ve Muhammed -sallallahu aleyhi ve

sellem-'in zihninin ürünü olmadığını göstermektedir.

Üçüncü olarak; Müslüman ve gayrimüslim herkes, Kur'an'ın yüksek ifade gücünü ve edebi üstünlüğünü kabul etmişlerdir.

Ömer b. Hattab -Allah ondan râzı olsun- Mekke'deki şiir festivalinin jürisiydi. Arap diline vâkıf bir kimseydi. Fakat Kur'an'dan okunan bir bölümü duyunca, adeta büyüledi ve müslüman oldu. Eğer Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'in böyle bir yeteneği olsaydı, böyle bir edebi şaheser ortaya koymak için neden 40 yaşına kadar beklesin ki?

Aynı şekilde, Tufeyl b. Amr ed-Devsî, Utbe b. Rabâa gibi birçok kişi, Kur'an'dan okunan bölümleri duyunca aynı duyguları yaşadılar. Onlar, Kur'an'ın muhteşem



belagati karşısında: "Ömrüm boyunca böyle sözler duymadım. Allah'a yemîn olsun ki bu ne şiir, ne sihir, ne de kehânettir" demişlerdir. Bu genelde onu dinleyenlerin kapıldığı ilk izlenimdir. Bu da, Kur'an'ın Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'in yeteneğinin veya dehasının ötesinde olduğunu ve kaynağının Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem- olmadığını göstermektedir.

Dördüncü olarak, Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'in sözleri ile Kur'an âyetleri birbirinden kesin olarak ayrılmıştır. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'in *hadis* adı verilen sözleri ciltlerce toplanıp biraraya getirilmiştir ve Kur'an'dan çok daha fazladır. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- konuştuğu zaman sıra dışı bir hal yaşamıyordu, ama vahiy geldiği zaman olağanüstü bir hale bürünüyordu. Soğuk

havalarda bile ter döküyor, yüzü kızarıyor, vücuduna bir ağırlık çöküyordu. Kendi yazıyorsa, o zaman rol mu yapıyordu? Kesinlikle hayır! 23 Yıl boyunca nasıl böyle yapmacık ve karmakarışık bir hayat sürdürebilir? Hadis ile Kur'an arasında fark vardır. Kur'an, Allah kelamıdır; hadis ise Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'in sözleridir.

Bu bağlamda diğer önemli nokta ise Kur'an ve hadislerin dilsel üslupları arasındaki büyük farktır. İkisi karşılaştırıldığında, Kur'an sahibinin hadis sahibinden kesin surette farklı olduğu ortaya çıkmaktadır. Araplar da Kur'an'ın dilini şaşkınlıkla karşılamıştı çünkü Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'in vahiy gelmeden önce hiçbir edebi eserinin olmadığı biliniyordu. Açık bir şekilde, Kur'an'ın Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem-

tarafından yazılmadığı ortadaydı. Arap olmayanlar dahi, hadis ve âyetlerin tercümelerini okuduklarında aradaki büyük farkı görebilmektedirler.

Beşinci olarak, Kur'an'ın büyük bir bölümü geçmiş peygamber ve milletlerinin başından geçenleri anlatmaktadır. Peygamber - sallallahu aleyhi ve sellem-'in bu kıssalar veya tarihi olaylar hakkında hiçbir bilgisi yoktu; bu bilgileri vahiyle alıyordu, mesela:

Musa ve Firavun kıssası anlatıldıktan sonra Kur'an'da şöyle buyurulmuştur: "*(Ey Muhammed!) Musa'ya hükmiimizi bildirdiğimiz zaman, sen (mukaddes vadinin) batı tarafında bulunmuyordun ve (o olayı) görenlerden de değildin. Fakat Biz, (Musa'dan sonra) nice nesiller yarattık da onların üzerinden uzun zamanlar geçti. Sen Medyen*

*halkı arasında oturmuş değildin ki (orada olanları görüp öğrenesin de) âyetlerimizi bunlara okuyasın..." (Kasas, 44-45)*

Kur'an'da İsa ve Meryem kıssası anlatıldıktan sonra da şöyle buyurulmuştur: "*(Ey Muhammed!) Bunlar sana vahyettiğimiz gayb haberlerindedir. Meryem'i onlardan hangisi himayesine alacak diye kalemlerini atıp kura çekerlerken, sen yanlarında değildin. Bu hususta çekiştikleri zaman da sen yanlarında bulunmuyordun.*" (Al'i İmran, 44)

Yusuf kıssasından sonra da şöyle buyurulmuştur: "*İşte bu (Yusuf'un kıssası) gayb ile ilgili haberlerdendir. Onu sana vahyediyoruz. Onlar, ittifakla kararlarını verip tuzak kurarken sen yanlarında değildin.*" (Yusuf, 102)

Anlatılan kıssalardan sonra hemen yukarıdaki gibi âyetler gelirdi. Bu yüzden, eğer Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- bu kıssaları Yahudi ve Hıristiyanlardan öğrendiyse, neden Allah'a atfetsin ve yalan söylesin ki?

Altıncı olarak; bazı hususlarda Kur'an; Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'i ciddi şekilde eleştirmiştir.

Bir gün Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-, Kureyş'in liderleriyle oturmuş, onları İslâm'a dâvet ediyordu. Abdullah b. Ümmi Mektum adında, müslüman ve ama bir adam, İslâm ile ilgili bazı sorular sormak için yanına geldi. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- onunla ilgilenmedi. Çünkü müslüman olmalarını umarak Kureyş'in liderlerine İslâm'ı anlatmakla meşguldü. Bu sebeple, O'nu

kınayan ve azarlayan âyetler indi:  
*"(Peygamber) yüzünü ekşitti ve döndü.  
Kendisine o ama geldi diye. (Ey  
Muhammed!) Ne bilirsin belki de o,  
(manevi yönden) temizlenecek!"* (Abese, 1-3).

Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- balı severdi. Bir keresinde hanımları arasındaki bir kavga sonucunda, hanımlarının isteği üzerine bir daha bal yemeyeceğini söyleyince, Allah O'nu bir kez daha azarlamıştır: *"Ey peygamber! Eşlerinin rızasını kazanmak için, Allah'ın sana helal kıldığı şeyi, niçin kendine haram ediyorsun?"* (Tahrim, 1).

Tebük Seferi sırasında, bazı münafıklar Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'e sefere katılamayacaklarını bildirip

kendilerini mazur görmesini istedi. Rahmet Peygamberi -sallallahu aleyhi ve sellem- onların mazeretlerini kabul etti. Bunun üzerine yine O'nu kınayan ve azarlayan bir âyet indi: "*Allah seni affetsin, doğru söyleyenler sana belli olmadan ve sen yalancılara bilmeden niçin onlara izin verdin?*" (Tevbe, 43).

Allah Teâlâ'nın, Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'i kınadığı ve azarladığı birçok olay yaşanmıştır. Burada sorulması gereken mantıklı soru şudur: Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- neden böyle âyetler uydursun? Birileri O'na bu âyetleri öğretse bile, bu âyetlerin çağlar boyunca ezberlenip okunacağına bilerek neden bu âyetleri yaysın? Verilmesi gereken mantıklı ve doğru cevap; bu sözlerin Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-

'e âit olmadığı ve Kur'an'ı O'nun yazması olmadığıdır.

Yedinci olarak, Kur'an'ın önemle üzerinde durduğu noktalardan birisi de, Kur'an'ın Allah tarafından indirildiğidir. Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem-'in kendisine gelen vahye ekleme ya da çıkarma yapma hakkı yoktur.

*"Eğer O (Peygamber), Bize atfen bazı sözleri kendiliğinden uydurmuş olsaydı, elbette O'nu (bundan dolayı) kuvvetle yakalardık. Sonra O'nun can damarını koparırdık."* (Hakka, 44-46).

Kur'an gerçekten Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'e âit olsaydı, niçin böyle sözler yazmış olsun ki? Hem Kur'an'ı uydurup hem de kendini tehlikeye sokacak sözler söyler miydi? Bilhassa Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'in hayatı boyunca hiç yalan söylemediği



bilindiği için tarih ve mantık bu iddiayı reddetmektedir. Peygamberlik gelmeden önce, putperestler bile O'nun dürüst bir insan olduğunu kabul ediyor ve kendisine doğru sözlü ve güvenilir kimse anlamına gelen "es-Sâdık el-Emîn" diyordu. Şimdi biz, 40 yaşına gelince, birden Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'in sonu gelmeyen yalanlar söylemekle kalmayıp, Allah'a da yalan isnat edeceğine mi inanacağız? Çok mantıksız!



## İncil'den alıntı yaptığı suçlamaları

Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'in İncil'den alıntı yaptığı iddiaları aşağıdaki sebeplerden dolayı asılsızdır:

İlk olarak, Kur'an'da, çok eski tarihe dayanan ve İncil'de bulunmayan olaylara çok fazla atıfta bulunulmuştur. Hıristiyanlığın "ilk günah" kavramını çürüten, Adem'in cennette iken ettiği tevbe ve Allah'ın O'nun tevbesini kabul etmesi buna bir örnektir. Kur'an ayrıca İbrahim'in ateşe atılması, Allah'ın O'nu kurtarması ve Mekke'de Kâbe'yi inşa etmesi gibi peygamberlerin yaşadığı ve İncil'de geçmeyen pek çok olaydan bahseder. Kur'an, Nuh ve İsa'nın çoğu İncil ile çelişen hayatlarının en önemli kısımlarını anlatır. Tüm bu bilgileri Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem- nereden öğrenmiştir? Kesinlikle

İncil'den olamaz. O zaman sağduyulu biri, O'nun İncil'den alıntı yaptığını nasıl iddia edebilir?

Kur'an'ı, Rahip Bahira'dan öğrendiği meselesine gelince, bu suçlama en az iki açıdan mantıksızdır. Birincisi, Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- ve Rahip çok kısa bir süre aynı ortamda bulunmuştur ve o zaman Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- 12 yaşındadır. Rahip, Suriye'ye giden ve Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'in de içinde bulunduğu kervanı yemeğe dâvet etmiştir. Öğrenmesi gereken o kadar bilgiyi Bahira'dan kısa bir görüşmede öğrenmesi mümkün değildir. Dahası, Rahibin Yahudi-Hıristiyan kutsal metinlerinden öğrendiği kadarıyla, Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem-'in peygamberliğini tahmin ettiğine dair kayıtlar olsa da Peygamber -

sallallahu aleyhi ve sellem-'in İncil'i Bahira'dan öğrendiğine dair hiçbir tarihi kayıt yoktur.

İkincisi, Kur'an'ın büyük bir kısmı (5.8.9.24.33.48.vb gibi uzun sûreleri) on yıl boyunca Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'in Medine'de yaşadığı sırada karşılaştığı siyasi ve sosyal konulardan bahseder. Bu kısımlar, Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'e Bahira tarafından nasıl aktarılabilir? Bir Fransız yazarın, Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'in tüm Kur'an'ı kısa bir görüşmede Bahira'dan öğrendiğini söylemesi, akıllara durgunluk veren saçma bir iddiadır.

Belirtildiği üzere, Kur'an'ın atıfta bulunduğu pek çok tarihi olayı, Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'in Yahudi ya da Hıristiyanlardan öğrendiğine dair pek çok iddia vardır. Bir iddia da, Peygamber -sallallahu

aleyhi ve sellem-'in bildiği her Şeyi, Mekke'de yılda bir kez yapılan panayırlara katılan iki Hıristiyan rahipten öğrendiğidir. Ancak bu rahipler, Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-doğmadan önce ölmüştür; bu yüzden onlardan bir Őeyler öğrenmesi mümkün değildir.

### **Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem- acımasız ve kanlı savaşlar mı yapmıştır?**

Rahmet Peygamberi Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem- için savaş en son çareydi, fakat tamamen de yasaklanamazdı. Ruhanî bir liderin yapabileceği, savaşta yaşanan vahşeti en aza indirmektir. Rahmet Peygamberi -sallallahu aleyhi ve sellem-, Allah'ın emriyle, savaşları daha insanî bir hale getiren, barışı teşvik eden ve çok değerli insan hayatını korumayı amaçlayan pek çok savaş kuralı getirmiştir.

Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'in savaşla ilgili yaklaşımı, bazı olaylar incelendiğinde daha iyi anlaşılmaktadır. Rahmet Peygamberi -sallallahu aleyhi ve sellem-, birçok durumda askeri olarak kendini savunmak zorunda kaldı, fakat bu savaşlarda, insanlık

tarihindeki benzer savaşlara göre çok daha az can kaybı yaşanmıştır. Gerçekleştirdiği toplam 28 savaş ve 38 seferde, iki taraftan yaklaşık 1.284 kişi hayatını kaybetmiştir.

Bazıları, ölü sayısının azlığını, savaşa katılanların azlığına bağlayabilir. Ancak dikkatli bir inceleme ile, bu savaşlarda ölenlerin yüzdesinin, savaşa katılanların % 1,5'ni oluşturduğu görölmektedir. Rahmet Peygamberi -sallallahu aleyhi ve sellem-'in birçok savaşta galip geldiği göz önünde bulundurulursa; ölü sayısının azlığı, onun, insanlık tarihindeki acımasız ve barbar diktatör, işgalci ve askeri komutanların arasında sayılamayacağını göstermektedir.

Bu rakamları tarihteki diğer savaşlarla karşılaştıralım. Mesela, sadece II. Dünya Savaşı'nda ölen sivil ve askerler arasındaki ilişki



% 351'dir. Yani 10.600.000 kişi savaşa katılmışken; toplam can kaybı 54.800.000'e ulaşmıştır.

Barbarca adetlerin aksine, Rahmet Peygamberi -sallallahu aleyhi ve sellem- savaştaki bazı uygulamaları kökten değiştirmiş ve düşmana uygulanacak şiddet ve şiddet araçlarını sınırlamıştır. Rahmet Peygamberi -sallallahu aleyhi ve sellem- bugün olduğu gibi vahşi savaş geleneklerinin hüküm sürdüğü bir çağda yaşıyordu. O zamanın Roma ve Pers imparatorlukları da bugünün devletleri gibi; Arap kabileleri yüce ve ahlaki bir amaç için değil, maddi kazanç sağlamak için savaşıyordu. Fakat, Rahmet Peygamberi -sallallahu aleyhi ve sellem- bunu tamamen değiştirecekti.

Rahmet peygamberi -sallallahu aleyhi ve sellem- savaşın en hararetli anlarında bile

gözetilmesi gereken önemli ahlakî kurallar üzerinde durmuştur. Öncelikle savaş kavramını yeniden tanımlamıştır. -Allah yolunda cihad-denilen yeni bir kavram koymuştur; böylece savaşı sadece maddi kazanç ya da şahsî menfaatlerden arındırmıştır. Cihad "mücadele" demektir. İnsanlar cihad ederek, adaletsizliği ve zulmü ortadan kaldırmayı amaçlar. Buna, "Allah yolunda" kavramını da ekleyerek; savaşın şahsî menfaat, şan şöret, itibar ve başkalarını baskı altına almak için yapılmayacağını belirtmiştir. Bu inanış, savaş kurallarının daha rahat uygulanmasını ve muhtemel haksızlıkların önlenmesini sağlamıştır.

Bu yeni savaş anlayışıyla, Rahmet Peygamberi -sallallahu aleyhi ve sellem-birtakım savaş kanunları getirmiştir: Savaşın ahlakî sınırları, unsurları, haklar ve

yükümlülükler, asker ve sivillerin ayrımı ve hakları, elçilerin, savaş esirlerinin ve fethedilen topraklarda yaşayan insanların hakları vb. tüm bu prensipler, Rahmet Peygamberi -sallallahu aleyhi ve sellem- tarafından açıkça ve tartışmasız olarak ortaya konmuştur.

Rahmet Peygamberi -sallallahu aleyhi ve sellem- ayrıca, müslüman olsun olmasın, insan hayatının kutsallığı ve dokunulmazlığını önemle vurgulamış ve şu âyeti okumuştur: *"Kim bir cana kıymamış veya yeryüzünde bozgunculuk yapmamış bir kimseyi öldürürse, bütün insanları öldürmüş gibi olur."* (Maide, 32)

Rahmet Peygamberi -sallallahu aleyhi ve sellem- savaşı, tüm şahsî çıkarlar ve basit amaçlardan arındırmıştır. O'nun ümmeti hâlâ

pek çok kusurları olsa bile, getirdiği bu prensiplerin en önemli ve canlı örneğidir.

Rahmet Peygamberi -sallallahu aleyhi ve sellem-, savaştan önce görülen hırsızlık, eşkıyalık ve yağmacılığı yasaklamıştır. Mesela Hayber Savaşı'nın ardından yapılan barış anlaşmasından sonra, yeni ve genç müslümanlardan bazıları, Yahudi mallarını yağmalamaya başlamıştı. Bunun üzerine Yahudi lideri, Rahmet Peygamberi -sallallahu aleyhi ve sellem-'e, gelip şöyle dedi: "İnsanlarınızın eşeklerimizi öldürme, ekinlerimizi yağmalama ve kadınlarımızı dövme hakları var mı?"

Rahmet Peygamberi -sallallahu aleyhi ve sellem-, hemen bütün orduyu namaz için mescide topladı ve onlara şöyle buyurdu: "Allah, Ehli Kitap mensuplarının evlerine

izinsiz girmenize, kadınlarını dövmenize ve ekinlerini yağmalamanıza izin vermedi."

Eğer yolda süt veren bir hayvan bulunsa ve askerler onun sütünden içmek istese; hayvanın sahibinden izin almak zorundadır. Bu sebeple savaşta bile, Rahmet Peygamberi -sallallahu aleyhi ve sellem-, günümüz savaşlarında görülmeyen bir hassasiyetle kurallara uyulması, başkalarının malına ve hakkına saygı gösterilmesi gerektiğini özellikle vurgulamıştır.

Eskiden ordular ekin, çiftlik ve mülkleri hatta köyleri yakıp yıkarlardı. Fakat Rahmet Peygamberi -sallallahu aleyhi ve sellem-, kadın, çocuk, yaşlı, hasta, görme engelli, fiziksel ya da zihinsel engelli, din adamı ve yolcu gibi sivilleri öldürmeyi yasaklamıştır. Aslında O, sadece cephedekilerin öldürülmesine izin vermiş ve

cephe gerisinde kalanlar saldırılardan korunmuştur. Rahmet Peygamberi -sallallahu aleyhi ve sellem-, savaşta insanlara, günümüz savaş teorilerinde geçen haklardan bile daha geniş haklar tanımıştır. Bir gün, Rahmet Peygamberi -sallallahu aleyhi ve sellem-, savaş meydanında bir kadın cesedi görmüş ve çok öfkelenmişti. Ardından hemen ordu komutanı olan Halid b. Velid'e: "*Kadın ya da işçileri öldürmeyin...*" diye emretmiştir. Dahası, Rahmet Peygamberi -sallallahu aleyhi ve sellem-, müslümanlara din adamlarını ve ibâdet edenleri öldürmemelerini ve ibâdet yerlerini tahrip etmemelerini özellikle emretmiştir.

İslam'dan önce, Araplar ve diğer birçok millet, intikam ateşiyle düşmanlarını diri diri yakmayı âdet edinmişti. Rahmet Peygamberi -sallallahu aleyhi ve sellem- bunu kesinlikle yasaklamış ve: "*Allah'tan başka hiç kimsenin*

*ateşle azap etmesi helal değildir*" buyurmuştur. Ayrıca düşman cesetlerinin parçalanmasını da yasaklamıştır.

Allah Resulü -sallallahu aleyhi ve sellem- savaş esirlerinin öldürülmesini yasaklamıştır: "*Hiçbir yaralı öldürülmeyecek, kaçanlar takip edilmeyecek...*"

Rahmet Peygamberi -sallallahu aleyhi ve sellem-, barış yapılan kimsenin öldürülemeyeceğini ve hiçbir barış anlaşmasının ihlal edilemeyeceğini belirterek: "*Eğer bir grup insanla barış yaptıysanız, anlaşma bitene kadar onda hiçbir değişiklik yapmayın...*" diye buyurmuştur.

Savaşı önleme bahanesiyle, sürekli savaş halinde olduğumuz günümüz dünyasında, Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'in öğretileri O'nun adil kişiliğini -çağımızın

peygamberi- olduğunu gözler önüne sermektedir.

Rahmet Peygamberi -sallallahu aleyhi ve sellem- savaşlardaki can kayıplarını en aza indirmek için göstermiş olduğu çaba sayılamayacak kadar pek çoktur. Rahmet Peygamberi -sallallahu aleyhi ve sellem-'in yaptığı savaşlar objektif olarak değerlendirildiğinde ve günümüz savaşları (Irak, Afganistan ve terörizme karşı yapılan savaş vb) da dahil tarihte yaşanan diğer savaşlarla karşılaştırıldığında, yaptığı savaşların daha insanî ve daha az kanlı olduğu görülecektir.

Çoğu kimse sanki tek amacı savaş yapmış gibi, Rahmet Peygamberi -sallallahu aleyhi ve sellem-'i bir savaş çığırkanı ve kana susamış birisi olarak göstermektedir. Fakat Medine'de geçirdiği 10 sene içinde sadece 795



günü savaş ve seferlerde geçmiştir. Geri kalan günlerinde ise (yaklaşık 2865 gün) insanların hayatında köklü değişiklikler yapmakla ve putperest bir toplumu tamamen değiştirmekle uğraşmıştır. Bu tarihi gerçek, Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'in hayatını yazıp, onu bir savaşçı bir barbar olarak gösterenler ve birçok batılı yazarlar tarafından görmezden gelinmektedir.

**Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem- vahşi işkenceler uygulamış mıdır? Bu doğru mudur?**

Rahmet Peygamberi -sallallahu aleyhi ve sellem-, suça ve adaletsizliklere boğulmuş bir toplumu, hayal gibi görülen müslüman bir topluma dönüştürmüştür. Rahmet Peygamberi -sallallahu aleyhi ve sellem- bunu, Allah'ın emirlerine uyararak, toplumun kemikleşmiş sorunlarını çözerek ve aynı zamanda âdil ve işleyen bir hukuk sistemi kurarak başarmıştır.

Örneğin, zina ve cinsel serbestlik konusunu ele alalım. Rahmet Peygamberi -sallallahu aleyhi ve sellem-, Medine'ye geldiğinde zina çok yaygındı ve fuhuş kârlı bir işti. İlk olarak, uzun süre, insanların bu rezâletlere karşı ahlakî duyarlılığını artırmaya

çalıştı. Sonra da genelevleri kapatarak toplumu bu kötülükten temizledi.

Rahmet Peygamberi -sallallahu aleyhi ve sellem-'in hukuk sistemini anlamadan önce, Onun, insan hayatının -kişisel, sosyal ve ruhsal-tüm yönleriyle ilgilendiğinin bilinmesi gerekir. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-, insanların hem dünya hem ahiret hayatında mutlu olmalarını amaçlamıştır.

Rahmet Peygamberi -sallallahu aleyhi ve sellem-'in getirdiği İslâmî hukuk sisteminin toplumsal faydaları incelendiğinde, pek çok hukuk sistemiyle benzer yönleri olduğu fark edilecektir. Mesela toplumda insanların güvenliğini sağlamak için, hukuk sistemleri -İslâmî olan da dahil- caydırma prensibini kullanır. Ceza tehdidi, kişinin suç işlemesinde caydırıcı olmaktadır.

Cinayet suçunu ele alalım. Bir insan cinayet işlediği zaman, hiçbir ceza almayacağını bilirse, o suçu işlemekten hiç çekinmez. Fakat işlediği suçtan dolayı hapse atılacağını veya öldürüleceğini bilirse, suç işlemekten cayabilir. İslâm, ceza tehdidiyle insanları suçtan caydırarak pek çok insanın hayatını kurtarır ve toplum daha güvenilir hale gelir. Kur'an: "*Ey akıl sahipleri! Kısasta sizin için hayat vardır...*" (Bakara, 179) buyurur.

Toplum ve kurbanın haklarını korumak için; hukuk sistemleri –bunlardan birisi de Peygamberin -sallallahu aleyhi ve sellem- hukuk sistemidir- ceza ve tazminat hükümleri uygulanmıştır. Ceza ve tazminat sayesinde toplum, kendisine ve kurbanına karşı suç işleyerek, haklarını çiğneyen suçludan hakkını geri alır. Öte yandan, suçluyu cezasız bırakmak adalet düzeninin bozulmasına sebep olur.

Ayrıca toplumda kurallara uygun yaşayanlara ve kurbanın yakınlarına haksızlık edilmiş olur.

Pek çok kimse, öldürülenlerin yakınlarının affa ve kisas istememesine teşvik edilmesi gerektiğini söylerler. Mesela kâtili öldürmek, öldürülen kimseye hayatını geri getirmez ve bir canın daha kaybedilmesine sebep olur. Bazıları, kurbanın suçluları affetmeye teşvik edilmesini, çünkü affetmenin medeni, ama intikam almanın barbarca bir duygu olduğunu savunmaktadırlar.

Aslında şeriat, böyle durumlarda kurbanı iki seçenek sunar: Suçluyu affetmek ya da kisas istemek. Kur'an, iki tarafın da iyiliği için kurbanın sahibini suçluyu affetmeye teşvik eder. Ancak, bazı durumlarda, kurban ve ailesi, suçlunun cezalandırılmasını, maddi olarak tazminat ödemesini ya da başka bir şekilde cezaya çarptırılmasını isteyebilir. Böyle

durumlarda kisas ve ceza, daha çok kurbanı ve toplumu ilgilendirmektedir. Konunun insanî ve toplumsal boyutu önemszenmezse haksızlıklar ortaya çıkabilir. Günümüzde bazı hukuk sistemleri tecavüz ve çocuk istismarı gibi korkunç suçlar işleyenlere o kadar hafif cezalar uygulamakta ki, kurbanlar ömürleri boyunca acı çekerken, suçlunun cezasız kaldığını görünce daha çok üzürlürler.

Fakat Rahmet Peygamberi -sallallahu aleyhi ve sellem-, suçluyu kendi haline bırakmamış ve onun da doğru yolu bulmasına yardımcı olmak istemiştir. Eğer işlediği ilk suçtan ötürü pişmanlık duyarsa, suçluya genellikle kendini düzeltmesi için ikinci bir şans verilir ve cezası uygulanmaz. Belki de kendisine hiçbir ceza verilmeyebilir. Zina suçuyla ilgili olarak Kur'an: *"Eğer onlar tevbe edip kendilerini düzeltirlerse, artık onlar(a) eziyet*

*etmek)ten vazgeçin. Şüphesiz ki Allah, tevbeleri çok kabul edendir, çok merhamet edendir" (Nisa, 16) buyurmuştur.*

Ayrıca, cezanın kendisi de, suçlu için manevi bir temizlenme olarak görülebilir. Bu açıdan bakıldığında suçlu, ahiretteki akıbetini düşünerek, kendi isteğiyle cezalandırılmak isteyebilir.

Bu hususa Mâiz b. Mâlik'in kıssası, en bâriz örneklerdendir. Mâiz, zina yapmıştı. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'e gelerek suçunu itiraf etti ve bu suçtan temizlenmek için kendisine had cezası uygulanmasında ısrar etti. O, cezasının taşlanarak öldürülmek olduğunu da çok iyi biliyordu. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- onu üç kez geri çevirdi. İki kez Mâiz'in kabilesine, onun aklî dengesizin yerinde olup-olmadığını sordu. Mâiz'in aklının

başında olduğunu ve takvâlı birisi olduğunu söylediler. Mâiz cezalandırılmak için dördüncü kez ısrar edince, Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- onun aklî dengesinin yerinde olduğundan emin olup isteğini kabul etti.

Bu olayın benzerinde bir kadın zina ettiğinden dolayı kendisine had cezası uygulanmasını istedi. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-, Mâiz gibi onu da geri çevirdi. Kadın da cezalandırılmak hususunda ısrar edince, isteği kabul edildi. Sonrasında Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-, kadının olağanüstü pişmanlığını överek onun cenâze namazını kıldırdı ve onu defnettirdi. Bu durum, Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'in müminlerin kalp ve zihinlerinde oluşturmaya çalıştığı yüksek ahlaki bilinci göstermektedir. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-, toplum bu cezaların uygulanmasına hazır hale gelmeden



had cezalarını uygulamazdı. Yani suçlunun, (suçu işlerken içerisinde bulunduğu) şartları gözönünde bulundurmadan cezayı uygulamazdı.

Hırsızlık suçunda verilen bedensel cezanın uygulanması, konunun önemini göstermektedir. Hırsızlık her toplumda cezalandırılması gereken bir suç olarak görülür. Fakat, hırsızlığın mazur görülebilir olduğu ve cezanın uygulanmadığı bazı durumlar da olabilir. Mesela İslâm'ın ikinci halifesi Ömer'in -Allah ondan râzı olsun- devrinde yaşanan kıtlık sebebiyle hırsızlık yapanların eli kesilmemiştir. Çünkü kıtlık ve açlık korkusuyla yapılan hırsızlık, kötü niyetten çok, ihtiyaçtan dolayı yapılır.

İslâmî cezalardan, özellikle zina ve hırsızlık suçunda uygulanması emredilen cezalarla,

sosyal adalet ve ahlakî bilincin hüküm sürdüğü İslâm toplumunda uygulanarak, suç oranının düşürülmesi hedeflenmiştir. Rahmet Peygamberi -sallallahu aleyhi ve sellem- bu cezaları uygularken başka hiçbir amaç gütmemiştir.

Zina işleyenlere verilen, taşlanarak ölüm cezası, bugün Hıristiyan ve Yahudiler tarafından uygulanmasa da, iki dinin de kutsal kabul ettiği Tevrat'ta emredilmektedir.

**Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem-, kadınların baskı altına alınmasını mı savunuyordu?**

Bazıları, Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem-'in hayatından ve müslümanlara getirdiği emir ve yasaklardan dolayı, kadınların baskı altına alınmasını savunduğunu iddia etmektedir. Kimisi, İslâm Peygamberi -sallallahu aleyhi ve sellem-'in kadınlara zulmedilmesine onay verdikten sonra, bazı müslümanların kadınlara baskı uygulamasına nasıl engel olunabileceğini sormaktadır. Dahası, iddiaya göre Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem-, kadınlarla ilgili kuralları ataerkil ve yaşadığı kabile toplumunun bakış açısına göre koyduğu için, kadının toplumdaki statüsü düşürülmüştür. Bu yüzden, İslâmî bakış ve kanunlar çağdışı olarak

görülmekte ve bunların reformu gerektiği savunulmaktadır.

Peki Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'in öğretileri ve uygulamaları kadınlara gerçekten baskıcı bir yaşam tarzı mı dayatıyor? O'nun öğrettikleri; şahsi bilgi, tecrübe ya da içinde yaşadığı toplumun şartlarına mı dayanıyor? Kadınlara karşı sergilenen İslami yaklaşım; kişisel, sosyal ve tarihsel koşullardan mı referans alıyor?

Kur'an'da: *"Sizi tek bir nefisten yaratan ve onunla gönlü huzura kavuşsun diye eşini de ondan var eden O'dur"* (Araf, 189) buyrulmaktadır.

Bu önemli âyet, kadın ve erkeğin aynı özden geldiğini ve eşit olduğunu belirtmektedir. Bu ilke, İslam'ın tüm insanlığı kuşatıcılığının temelini oluşturmaktadır: Ebedî mutluluk

arayışında kadın ve erkek aynı seviyededir. İslâmî kanunlar, kadın ve erkek arasında belirli biyolojik ve sosyal farklar olduğunu kabul etse de, cinsiyet eşitliği noktasındaki kuşatıcı görüşünden taviz vermemiştir.

Aynı zamanda kadınlar hakkında, modern bakış açısına göre ayrımcılık gibi görünen kural ve düzenlemeler, Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'in şahsî görüşüne ya da o dönemin şartlarına dayanmıyordu. Aksine müslümanlar, Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'in hikmet dolu ilahî mesajı kendilerine ileten birisi olduğuna inanıyorlardı. Yüce Yaratacının hikmetlerini kavrayabilmek ilim, irfan ve tecrübe gerektirmektedir. Bu yüzden, bir müslüman bu kuralları, sırf bazı modern görüşlerle ters düştüğü için reddedemez.

İki cinsiyet arasında biyolojik ve sosyal farklar olmasına rağmen, Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'in ahlak sistemleri, kadın ve erkeği çok önemli bir noktada bir araya getirmektedir; bu nokta, her iki cinsin de güzel ameller peşinde olmasıdır. İkisi de iyiliğin temsilcisi olmalı, hayırlı ve doğru işler yaparken birbirlerine yardımcı olmalıdır. Kur'an, kadına sadece erdem ve bilgiye ulaşması için ulvi bir amaç bahşetmekle beraber, erkeğin görevini ayrılmaz bir şekilde kadınıkiyle birleştirmektedir; böylece biri diğerinden üstün hale gelmemektedir. Erkeğin, hanımıyla ilişkisi anlatılırken Kur'an şöyle buyurur: "*Onlar (kadınlar), sizin için bir elbise, siz de onlar için bir elbisesiniz*" (Bakara, 187) Her ikisi de iyilik ve hayır yolunda birbirine destek olmalıdır.

Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-, kadınlara sadece âdil ve eşit muamelede

bulunmakla kalmayıp bir bela ve aşağı bir varlık olarak görülen kadınların toplumdaki statülerini yükseltmiştir. Unutulmamalıdır ki Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'in yaşadığı toplum, şereflerini korumak için, yeni doğan kız çocuklarını diri diri toprağa gömen bir toplumdur.

İki çarpıcı örnek, O'nun kadınlara gösterdiği özen ve saygıyı ortaya koymaktadır. İlki, vefatı sırasında bile Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-, kadınlara karşı kibar ve merhametli olmalarını ashâbına şiddetle tavsiye etmiştir.

İkincisi ise, 124.000 müslümanla gittiği hacda, Rahmet Dağı'nda yaptığı veda konuşmasıdır. İnsanlar eski ve adaletsiz uygulamalarına geri dönmesin diye, müslümanlara, kadınlara karşı adil ve

merhametli olmalarını söyleyerek, bu eşsiz fırsatı değerlendirmiştir.

Kadınlara nasıl merhametle ve saygıyla davrandığına ve değer verdiğine dair hayatından yüzlerce örnek verilebilir. Sadece müslüman kadınlara değil, gayri müslim kadınlara da aynı saygıyı göstermiş ve değer vermiştir. Farklı sosyal sınıf ve ırklardan gelen kadınlar O'na sığınmıştır. Bu, daha pek çok örnekle ispatlanabilir.

Ashâbına, "kadınların da aynı erkekler gibi olduğunu" öğretmiştir. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-, kadın ve erkeğin aynı statüde olduğunu açıkça beyan etmiştir. Bir keresinde bir kişi kendisine "*İnsanlar içerisinde iyiliğe en çok kim layıktır?*" diye sorar. Allah Rasûlü -sallallahu aleyhi ve sellem- "*Annendir*" diye cevap verir. O kişi sorusunu üç kere tekrarlar



ve Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- aynı cevabı verir. Dördüncü kez sorduğunda ise: "*Babandır*" buyurur. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'in bu cevabı, anneliğin babalığa göre daha yüksek mertebede olduğunu ve kadınların İslâm'daki yüksek statüsünü göstermektedir.

Başka bir zamanda şöyle buyurmuştur: "*İnanan bir erkek, inanan bir kadından nefret etmesin. Bir buyunu sevmezse, seveceği başka bir buyu mutlaka bulunur.*"

Kızı Fatıma -Allah ondan râzı olsun- ne zaman evine gelse, onu selamlamak için ayağa kalkar, onu öper ve kendi yerine oturturdu. Kendisi de ne zaman Fatıma'yı ziyaret etse kızı da öyle davranırdı: Ayağa kalkıp babasını selamlar, onu öper ve yerine oturturdu. Yaşlı kadınlar, köle kızlar ve değersiz görülen birçok

kadına yardım ederdi, onlar da bu sayede ihtiyaçlarını karşılardı. Kadınlara karşı alçakgönüllü, duyarlı ve merhametli olan Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-, onlar için sığınılacak bir limandı.

Kadınlara ne kadar merhamet ve saygı gösterdiğine dair, hayatından yüzlerce örnek verilebilir. Sadece müslüman kadınlara ve kendi toplumundaki diğer kadınlara değil; gayri müslim kadınlara da saygı gösterir ve değer verirdi. Her ırktan, sınıftan ve yaştan kadın, Allah Rasûlü -sallallahu aleyhi ve sellem-'in şefkat ve merhametinden payını alırdı.

**Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem- Yahudi aleyhtarı mıydı? Yahudi Beni Kureyza kabilesinin erkek, kadın ve çocuklarını katletmiş midir? Yahudileri Arap Yarımadası'ndan tamamen silmek için soykırım yapmış mıdır?**

Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-, Yahudileri İslâm'a dâvet ederek, onların kurtuluşunu temennî etmiştir. Ashâbının, onlardan nefret edip, onları yok etmesini asla istememiştir. Beni Kureyza hadisesi genellikle, yaşanan tarihsel bağlam göz önüne alınmadan, masum Yahudilerin acımasızca katledildiği bir hadise olarak yansıtılır. Oysa bu savaş Yahudiliğe karşı yapılmamış ve Beni Kureyza kabilesi savaşa kendi isteğiyle dahil olmuştur.

Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- Medine'ye geldiğinde azınlık durumunda olan Yahudilerle bir anayasa sözleşmesi yaptı. Bu

sayede Yahudiler, barış içinde yaşayıp; pek çok hak ve özgürlüğe kavuşmuşlar ve müslümanlar onlara zarar vermemişlerdir.

Mesela bir keresinde bir Yahudi ile müslüman kavga etmişti. Yahudi, Musa'yı, Muhammed'den daha üstün tutup, övmeye başlayınca, o müslüman da Yahudiye hakaret etmeye başladı. Bunun üzerine Yahudiler bu müslümanı Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'e şikayet edince, o: "*Beni, Musa'dan üstün tutmayın.*" buyurmuştur. Beni Kureyza hadisesi yaşanmadan önce, Medine'de herkes dinini rahatça yaşıyordu.

Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem-'in Medine'deki Yahudi ve diğer kabilerle yaptığı anlaşma, tarihin en eski yazılı anayasa sözleşmesi olarak kabul edilmektedir.

Sözleşmenin büyük bölümü bilhassa Yahudiler ile ilgilidir.

Anayasa sözleşmesi temel olarak Müslüman-Yahudi ilişkilerini düzenliyordu. Buna göre Müslüman ve Yahudiler beraber barış ve huzur içinde yaşayacak ve birbirlerinin hakkını ihlal etmeyecekti. Her iki taraf da Medine'yi koruyacak ve herhangi bir saldırı anında şehri birlikte savunacak ve ekonomik yükü paylaşacaktı.

Bu anlaşma, Medine'nin en büyük Yahudi kabileleri olan Beni Kureyza, Beni Nadîr ve Beni Kaynuka' kabilelerini de kapsıyordu. Diğer Yahudi kabileleri müslümanlarla barış içerisinde yaşarken; bu üç kabile anlaşmaya bağlı kalmayıp; birbiri ardınca bu anlaşmayı bozdular.

Birincisi: Beni Nadîr kabilesi Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'e suikast düzenlemeye kalktı ve müslümanlarla aralarında bir savaş yaşanmasına sebep oldular.

İkincisi: Beni Kaynuka' kabilesi çarşıda müslüman bir kadının mahrem yerlerini açarak anlaşmayı ihlal etti. Bu hadise, Müslüman ve Yahudiler arasında başka bir çatışmaya yol açtı. Sonuç olarak, barış anlaşmasını bozdukları için her iki Yahudi kabilesi Medine'den sürüldü.

Beni Kureyza kabilesi anlaşmayı bozmakla kalmadı, Medine'ye saldırıp, müslümanları tamamen ortadan kaldırmayı planlayan Mekkeliler ve diğer Arap kabileleri ile gizli ittifak kurdu. Günümüzde bu hareket, ihanet ve başkaldırı olarak tanımlanabilir.

10.000 kişilik Yahudiler ve müttefik ordusu, Medine üzerine yürümeye başladılar.

Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'in sadece 3.000 askeri vardı. Müslümanlar bir savunma taktiği olarak Medine'nin çevresine hendek kazdıklarından dolayı yapılan bu savaşa "Hendek Savaşı" denilmiştir.

Tüm askeri yaşamı boyunca Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-, bu kadar kritik ve tehlikeli bir durumla karşılaşmamıştı. Güvenlikleri için kadın ve çocukları Medine'nin dışına göndermek zorunda kalmıştı ve müslümanlar tamamen yok edilmekten endişe ediyorlardı.

Kur'an, müslümanların içinde bulunduğu durumu şöyle anlatıyor: *"O vakit düşman orduları size hem yukarıdan hem de aşağı tarafınızdan saldırmıştı. Öyle ki (onların dehşetinden) gözler yılmış, yürekler (korkudan) gırtlaklara gelmişti. Ve siz, Allah hakkında da*

*türlü türlü zanlarda bulunuyordunuz."* (Ahzab, 10)

Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- ve ordusunun lehinde, aniden şiddetli bir rüzgar esmeye başladı. Bitmek bilmeyen tartışmalar ve zorlu hava şartları yüzünden düşmanlar ayrılmak zorunda kaldılar. Mekkeliler ve diğer kabileler, yenilgiyi kabul ederek Medine'yi terk ettiler. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- derhal Beni Kureyza kabilesinin üzerine yürüdü. Yaklaşık bir aylık kuşatmadan sonra, Beni Kureyza kabilesi teslim oldu.

Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem-, Beni Kureyza kabilesinden, savaşta esir düşen, 700 esirin akıbetine karar vermesi gerekiyordu. Onlar hakkındaki kararı, Beni Kureyza'nın müttefiki ve Medine'deki en büyük kabile lideri



olan ve aralarında arabuluculuk yapan Sa'd b. Muaz'a bıraktı.

Sa'd, kararına uyulacağına dair her iki taraftan da -Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- ve Beni Kureyza'nın liderlerinden- söz aldı. Aldığı son karar, müslümanlara karşı savaşanların öldürülmeleri, kadın ve çocukların ise, esir olarak alınmaları yönünde oldu. Bu karar, verilecek karara uyacaklarını kabul eden Yahudilerin rızasıyla gerçekleştirildi.

Beni Kureyza, toplumun hassas dengelerini bozduğu ve ihanet ettiği için böyle ağır bir cezaya çarptırıldı. Aslında Yahudiler bu karara karşı çıkmadılar. Çünkü Sa'd'ın kararı Yahudi kanunlarına dayanıyordu ve Tevrat'ta şöyle bildiriliyordu:

Bir şehre hücum etmek için üzerine yürüdüğünüzde, oranın halkına barış

teklif edin. Eğer kabul edip kapılarını açarlarsa; orada yaşayan herkes sizin için çalışmaya mecbur bırakılacaktır. Barış yapmayı reddeder ve sizinle savaşmaya kalkarlarsa şehri kuşatın. Rabbiniz, sizin o şehre girmenize yardım ettiğinde, herkesi kılıçtan geçirin. Kadınları, çocukları, hayvanları ve şehirdeki her şeyi ganimet olarak kendinize alabilirsiniz. (Deuteronomy (Yasa Kitabı) 20:10-16)

Hindu yazar Nadhuran, Beni Kureyza hakkında verilen kararı ve tarihi arka planını ayrıntılı bir şekilde inceledikten sonra şu neticeye varmıştır: "... çok ağır görünse de, Sa'd âdil bir karar vermişti. Öncelikle bu karar Yahudi kanunlarına uygundu. Ayrıca bu karar kendi müttefikleri tarafından verilmişti ve onu Muhammed ile aralarında arabuluculuk yapması için kendileri seçmişti."

Karşılaştırmalı dinler uzmanı ve yazar Karen Armstrong: "Beni Kureyza Yahudileri ırksal ya da dini sebeplerden dolayı öldürülmediler. Diğer Yahudi kabilelerinin hiçbiri bu karara müdahale etmediler. Çünkü bunu tamamen siyasî ve Kureyza kabilesine âit bir mesele olarak görüyorlardı... Kureyza Yahudileri ihanet ettikleri için öldürüldüler. Medine'deki diğer 17 Yahudi kabilesi, orada yıllarca müslümanlarla barış içinde yaşamaya devam ettiler. Kur'an, müslümanların Ehli Kitap ile aralarındaki manevî akrabalığı sürekli vurgulamıştır..."

Bu hadiseden de anlaşıldığı üzere, Medine Yahudilerinin soykırımı maruz bırakıldığı iddiaları, aslı olmayan iftiradan başka bir şey değildir.



## **Müslümanlar, Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem-'i ilah gibi görürler mi?**

İslâm'ın esaslı ve tavizsiz tek tanrı inancı dikkate alındığında, bu soru çok tuhaf kaçmaktadır. Fakat müslümanların Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem-'e duydukları derin saygıdan dolayı birçok gayri müslim, özellikle Batıda, müslümanların O'na taptığına inanmaktadır.Hatta bazıları müslümanları, Peygamberi ilah yerine koymakla suçlamaktadır.

Vefatı sonrasında yaşanan çarpıcı bir hadise, aslında bu konuyla ilgili tüm sorulara son noktayı koymaktadır. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- vefat ettiğinde, ashâbı ve özellikle yakın arkadaşları buna inanmak istemediler. Aralarındaki en güçlü şahsiyetlerinden biri ve ikinci halife olacak olan

Ömer -Allah ondan râzı olsun-, Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'in vefat ettiği gerçeğini reddetmekle kalmadı; O'nun "öldüğü" söylentilerini yayanları ölümle tehdit etti. Fakat Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'in ve Ömer'in arkadaşı Ebu Bekir -Allah ondan râzı olsun-, Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'in vefatını doğruladıktan sonra şunları söyledi: " Ey insanlar! İçinizde Muhammed'e tapan varsa, bilsin ki Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem- ölmüştür. Ancak Allah'a tapanlar bilsin ki, Allah hayy'dır, ölmez."

Ebu Bekir -Allah ondan râzı olsun- daha sonra, çoğu müslümanın, Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'in öldüğü söylentisiyle sarsıldığı Uhud Savaşı'ndan sonra nazil olan şu âyeti okudu: "*Muhammed, sadece bir rasûldür, O'ndan önceki rasûller de öldüler. O, ölse ya*

*da öldürülse, ökçeleriniz üzerinde gerisin geriye mi döneceksiniz?" (Âl-i İmran, 144)*

Bu âyetler, insanların üzerinde öyle bir etki yaptı ki, sanki bu âyetleri ilk kez duymuş gibi oldular.

Vefatından önce Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-, diğer peygamberlerin ümmetlerinin yaptıkları gibi kendisine tapmamaları veya kendisini aşırı bir şekilde övmemeleri hususunda ashabını kesin bir şekilde uyardı. Kendisinin de diğer insanlar gibi bir fani olduğunu ve tek farkının Allah'ın elçisi olduğunu defalarca vurguladı.

Kur'an, kesin surette şöyle bildiriyordu:  
*"De ki ben sadece sizin gibi bir insanım"* (Kehf , 110)

Kur'an, bu gerçeği çoğu yerde tekrarlamaktadır.

Kabrinin üzerine ibâdet amacıyla bina yapılmasını yasaklamıştır. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- , Medine'deki ana mescidin hemen yanındaki odasına defnedilmiş ve hala o mescidin içindedir. Müslümanlar mescidi ziyâret edip namaz kılarken, O'nun kabrini de ziyaret edip O'na selâm verirler. O'nun kabrine doğru namaz kılmazlar. Çünkü bu, İslâm'da tamamen haram kılınmıştır.

Sonuç olarak, hiçbir müslüman tâife, Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem-'i ilah olarak kabul etmez veya O'na ibâdet etmez.



### **Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem-'in ilahı intikam alıcı mıdır?**

Bu düşünce, Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'in öğretilerinin yanlış anlaşılmasından dolayı, Batının İslâm hakkında edindiği yanlış kanaatlerden biridir ve kesinlikle bir dayanağı yoktur. Alemlere rahmet olarak gönderilen Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-, ashâbına, Allah'ın pek çok ismini öğretmiştir. Bunlardan Rahman ve Rahim isimlerine Kur'an'da çoğu kez atıfta bulunulur ve ikisi de çok önemlidir.

Kur'an'da biri hariç her sûre şöyle başlar: *"Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla."* Aslında, "Rahman" kelimesi Kur'an'da Allah'ın ismi olarak ilk kez kullanıldığından, Araplar bunu anlamamıştı.; "Rahman" kelimesinin neye tekabül ettiğini sorduklarında, vahiyle

kendilerine bildirildi ve: "*De ki: İster "Allah" deyin, ister "Rahman" deyin. Hangisi ile çağırırsanız çağırın. En güzel isimler O'nundur.*" (İsra, 110) âyeti indi.

Ayrıca, "Rahman" ismi, Allah'ın sadece güzel isimlerinden biri değildir. Aynı zamanda İslâm'da çok büyük bir öneme sahiptir. İslâm'da, Allah'ın rahmetinin, gazabını geçtiğine inanılır. Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem-, Allah'ın, "*Rahmetim gazabımı geçti*" buyurduğunu söylemiştir. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-, Allah'ın rahmet ve merhametini ön plana çıkaran pek çok âyet ve hadis bildirmiştir. Allah Rasûlü -sallallahu aleyhi ve sellem-: "*Allah merhametlidir ve merhameti sever*" buyurmuştur.

Başka bir hadisinde Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-: "*Allah'ın yüz rahmeti vardır,*

*bunlardan bir tanesini yeryüzüne indirmiş ve yarattıkları arasında paylaşmıştır. Bu yüzden birbirlerine merhamet ederler. 99 tanesini ise kıyâmet günü kullarına merhamet etmek için kendine ayırmıştır (saklamıştır)."*

Kur'an, Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem-'in alemlere rahmet olarak gönderildiğini özellikle vurgulamaktadır. Allah'ın rahmeti sadece kainatı değil, İslâm'ın temel hukuki ve ahlaki prensiplerini de kapsamaktadır. Âlimler, Allah'ın tüm insanlığa gönderdiği İslâmî kurallarda görülen rahmetini açıklamışlardır.

Merhamet, Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'in anlattığı ahiret hayatında, cennet ve cehennem ile ilgili öğretilerinde de görülebilir. Cehennemin, insanlar için acı dolu bir ceza yeri olması, Allah'ın intikam alıcı olduğu iddiasını desteklemek için kullanılan argümanlardan

birisidir. Ancak cennet ve cehennemin Kur'an'daki tasvirleri ve amaçları dikkatle incelendiğinde, Allah'ın rahmetinin daha dünyadayken her şeyi kuşattığı görülecektir.

Allah Teâlâ, Kur'an'da cennet ve cehennemi tasvir ederken, cennet tasvirlerine göre cehennemi daha kısa anlatır. Örneğin Kur'an'daki Kamer Sûresi'nde, cennetin muhteşem güzelliklerini 22 âyette ayrıntılarıyla tasvir ederken, cehennemi sadece 7 âyette tasvir etmiştir.

Kur'an, cehennemin boş yere yaratılmadığını belirtmekte ve cehennem tasvirlerini, insanların oraya girme sebeplerini sıralayarak bitirmektedir.

Çoğu yerde sebep olarak, fakirlere karşı acımasız olmak ya da insanları sömürmek gibi kişinin sergilediği sosyal davranışlar gösterilir.

Bu günahların çoğunun "Allah'a karşı işlenen günahları" değil de günahkar ve diğer insanlarla ilgili olması ilginçtir.

Bu yüzden, ceza ve cehennem, adaletle ve daha geniş kapsamda Allah'ın rahmetiyle ilişkilidir. Merhamet sahibi Allah, suçluları cezasız mı bırakacak? Mazlumlara karşı işlenen suçlar, yanlarına kar mı kalacak? Tabi ki hayır! İşte bu yüzden cehennem ve ceza mazlumlar için bir rahmettir ve adaletin önemli bir parçasıdır.

Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-, âdil bir yargılama sürecinden sonra cezanın verileceğini vurgulamıştır: Deliller sunulacak, şahitler dinlenecek, kendi gözümüz, kulağımız bile şahit olacaktır. Hiç kimse haksızlığa uğramayacaktır. Allah, doğru yolda olanları fazlasıyla ödüllendirirken; günahkarları,

işledikleri suç ve kötülüklerden başka hiçbir şey için cezalandırmayacaktır. Kur'an'da: "*Kim iyilik yaparak bize gelirse, ona bundan daha iyisi vardır. Kim kötülük yaparak bize gelirse, o kötülükleri işleyenler ancak yaptıkları (kötülük) kadar cezalandırılırlar.*" (Kasas, 84) buyrulmuştur.

Ceza ve cehennemle ilgili âyetlerde, genellikle Allah'ın rahmet ve mağfireti "O, çok merhametlidir, O çok bağışlayıcıdır." denilerek vurgulanmıştır. Günahkar ve suçlulara seslenirken bile onlara, kendisinin sahip olduğu sonsuz merhamet ve bağışlayıcılığında ümitlerini kesmemelerini tavsiye etmiştir ve şöyle buyurmuştur: "*(Ey Muhammed!) De ki: "Ey kendi nefislerinin aleyhine haddini aşan kullarım! Allah'ın rahmetinden ümidinizi kesmeyin. Muhakkak ki Allah, bütün günahları bağışlar.*

*Şüphesiz ki O, çok bağışlayandır, çok merhamet edendir" (Zümer, 53).*

Bu âyetlerden, Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'in öğretilerinin, cezayı bile Allah'ın bir rahmeti olarak gösterdiği anlaşılabilir. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-, cehenneme girecek olan birçok insanın, orada günahlarından arandıktan ve işledikleri günahların cezasını çektikten sonra cennete gireceklerini belirtmiştir. Bu insanların, cehenneme girmeden cennete girmeleri haksızlık olurdu ve cehennem olmadan da cennetin güzelliklerini idrak edemezlerdi. Yine bu sebep, Allah Teâlâ'nın cehennemi yaratmasının ardındaki rahmete işaret etmektedir.

Bütün bu anlatılanlar ışığında Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem-'in öğretileri, Allah

Teâlâ'yı intikam alan, kinci bir yaratıcı olarak değil; dünya ve âhirette, Rahmet ve Merhamet sahibi bir yaratıcı olarak göstermektedir.



### **Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- sara hastası mıydı?**

Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem-'in sara hastası olduğuna dair yapılan tahminlerin hiçbir tıbbi dayanağı yoktur. Bu tahminler, Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'in sadece vahiy geldiğinde yaşadığı farklı hallere dayanıyordu. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'e ilk vahiy kırk yaşında gelmiştir. Bu da, daha önce böyle bir durum yaşadığına dair hiçbir rivâyet olmadığından, bir anda böyle bir hastalığa yakalandığı anlamına gelmektedir. Ancak tıbbi açıdan bu neredeyse imkansızdır.

Ayrıca, sara hastalığı benzetmesi, Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'in vahiy geldiğinde yaşadığı manevî tecrübeyi tarif ederken kullanılırdı. Vahyin geldiği zamanlar hariç, Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'in

herhangi bir fiziksel ya da aklî bir sıkıntı yaşadığı görülmemiştir. Bu da, Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'in sadece Kur'an âyetleri kendisine nazil olduğunda böyle bir ruh haline girdiğini göstermektedir. Bu durum, saradan başka bir tıbbi anomali de olabilir.

Tedavi edilmeyen sara hastalığı, akli rahatsızlıklara sebep olabilir. Fakat Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem-'e, 23 sene boyunca vahiy gelmiştir ve hafızasının yahut zihinsel kuvvetinin zarar gördüğüne dair hiçbir rivâyet bulunmamaktadır.

Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'in tüm hayatı göz önüne alındığında, ne kadar tutarlı ve dengeli bir kişiliğe sahip olduğu rahatlıkla görülür. O, yozlaşmış ve geri kalmış bir inanç, gelenek ve zihniyete sahip bireyleri; erdem sahibi ve medeni bir toplum haline

getirmiştir. İnsanlık tarihinde görülmemiş bir şekilde, bir milletin yeniden doğmasına vesile olmuştur.

Âile hayatından sosyal hayatına kadar, yaşamının her ayrıntısı ortadır. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'in şahsına tarafsız bir gözle bakıldığında, başardıkları kesinlikle hafife alınamaz. Tarihteki birçok ünlü şahsiyetin aksine, Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'in ne dediği ve neye müsaade ettiği aynen kaydedilmiş ve bilhassa vahiy geldikten sonra daha çok dikkat edilmiştir. Binlerce sayfalık siyerinde, bir tane bile dengesiz ve mantıksız davranışına rastlanılamaz.

Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'in sara hastası olduğuna dair iddialar, Oryantalistlerin getirdikleri bilimsel ve tarihi açıdan zayıf delillerle daha da ileriye taşınmıştır.

O zamandan beri bu iddialar, propagandacılar ve eleştirmenler tarafından gerçekliğine bakılmaksızın sık sık gündeme getirilmiştir. Aslında, Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'in hayatına tarafsız bir açıdan bakıldığında, böyle bir iddiayı ciddiye almak mümkün değildir.